

13/08/2015

סגן שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה ושר הבריאות, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של סול, על מערכת בריאות הנפש שמעניקה שפע תרופות הרגעה למאושפזים אך לא מספיק טיפול פסיכולוגי פרטני ותשומת לב אישית. פורסם לראשונה בפייסבוק בעמוד של "מטופלים ומטופלות שוברים שתיקה" (<https://www.facebook.com/sBreakthe>):

"שלום, אני סול פוקסמן בת 18 והייתי מאושפזת 3 פעמים. מגיל 16 התחילו האשפוזים, לפני חודש היה האשפוז האחרון שלי במחלקת נוער בשלוותה.

הייתי בדיכאון עמוק נורא. אבחנו אותי כדיכאון פסיכיאטרי לאחר 8 חודשים שהייתי מאושפזת... ובמהלך האשפוז נתנו לי חופן של כדורי הרגעה, כל יום הייתי מקבלת ריספרדול במינון גבוה וקלונקס ופנרגן, כל יום הייתי מסתובבת כמו זומבי במחלקה מסטולה מכדורים, והרגשתי כל כך ריקה מרגשות. היחס מצד האחים היה זוועה והיו צועקים עלינו כל פעם ומאיימים. כל רגש, שמחה או בכי, היו דוחפים לנו איטומין או קלונקס או כל כדור אחר להרגעה, וזה היה מתסכל אותי כל כך כי בסך הכל אנחנו אמנם קצת חולים בנפשנו, אבל אנחנו בני אדם ומותר לנו להביע רגשות, בין אם זה עצב או שמחה.

כבר קרו כל כך הרבה דברים באשפוז הראשון והייתי כל כך מסוממת שאני כבר בקושי זוכרת. אבל את האשפוז האחרון שלי, אני בחיים לא אשכח. את היחס הנוראי, את הצעקות שהייתי מקבלת כשהייתי בוכה ואומרת שיעזבו אותי, אני בחיים לא אשכח איך בכיתי ואחד האחים פשוט בא וצרח עליי להיכנס לחדר הרגעה. כל כך בכיתי והחלק שהכי הפחיד אותי זה האיום של הקשירה למיטה, ואז פשוט עצרתי מלבכות. אפילו לבכות אי אפשר! במקום שאתה הכי צריך להתפרק ולהוציא את הכל! במקום שאתה אמור להרגיש בנוח לבכות ולפרוק מעצמך את גל התסכול הזה...

לאחר תקופה מסוימת אחד האחים החליט שהוא מפסיק לעשן ואמר למנהל המחלקה להפסיק לנו את הפסקות הסיגריה. כמוכן שהתעצבנתי ועוד כמה נערים התעצבנו ביחד איתי ולא היה לו אכפת. דווקא הדבר שמרגיע אותנו כשצריך, למה? לא באנו לפה לגמילה...

בכל מקרה עישנתי כשהיו ביקורים ואז מנהל המחלקה החליט להוריד אותי לפיג'מה ולהכניס אותי ליחידה בטענה שאני מדרדרת אנשים אחרים למחות ולעשן. זה היה כל כך לא נכון ופשוט לא יכולתי להפסיק לבכות. השתגעתי. אבא שלי הגיע למחלקה לברר את העניין כי לא יכולתי להפסיק פשוט, ואז כמובן שמנהל המחלקה הוציא אותי הרעה פה ועשה עליו מניפולציות. אבא שלי כמובן האמין לו, הרי מן הסתם הוא יאמין למבוגר ולא למתבגרת בת 18, אבל שיהיה.

בכל מקרה חתמתי על שחרור ויצאתי וזאת הייתה החלטה נהדרת כי עכשיו אני לא סובלת צעקות, איומים, וחדרי בידוד קטנים עם ריפוד בצבע אפור על הקירות. אני אמנם במצב נפשי גרוע עדיין אבל אני מצליחה איכשהו לתפקד. אני כבר לא כמו פעם, אבל הדיכאון והחוסר אונים עדיין נשארו. מתסכל אבל אין מה לעשות, בסופו של דבר כולנו נצטרך לעזור לעצמנו ולקחת את עצמנו בידים. מאחלת בריאות לכולם."

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המידי,

צוות "מכתבים לבריאות"